

מצוות צריכות כוונה?:
Do Mitzvot Require Intention?
Mystical, Spiritual and Psychological Perspectives

Yitzhak Schechter
Drisha Institute – Winter Week of Learning

I. Introduction

- a. Mitzvot are the fundamental basis of the Torah **experience**
- b. Mitzvot are a particularly psychological phenomena and unique to the psychological hybrid nature of the human experience
- c. Mitzvot are complex sociological/religious/psychological/spiritual realities
- d. Mitzvot are transformative

II. What is a Mitzvah?

- a. Mitzvot as an expression of God's will
 - i. Talmudic and Rabbinic Statements
 - 1. Greater than study
 - 2. Increasing mitzvot to increase merits or purification
 - 3. One mitzvah leads to another and is its own reward
 - ii. Social Realities
 - 1. Model of healthy living
 - 2. The research
 - a. Health benefits of observance
 - 3. Objective or organic byproduct
 - 4. "Flavors" of Mitzvot
 - iii. Mystical/Kabbalistic Perspectives
 - 1. Mitzvot as pathways
 - a. ontological reality
 - b. 613 mitzvot/613 body parts
 - 2. Effecting change in the world and "changing God"
 - 3. Creating *Olam haBah*
 - 4. Ritual and Religious Symbols
 - a. Natural symbols
 - b. Metaphoric meanings
 - iv. Ultimate goal- Creating Consciousness
 - 1. Mitzvot as guideposts
 - 2. *Dveykut*
 - a. *Olam Habah* in this world
- b. Behavior, Praxis and Mitzvot
 - i. Cognitive Behavioral Therapy
 - 1. Cognitive Dissonance
 - 2. Creating religious Habit (ala W. James)
 - ii. *Kavanah*- Creating conscious actions
 - iii. Implications for educational practice

מצוות צריות כוונה:

Do Mitzvot Require Intention?

Mystical, Spiritual and Psychological Perspectives

Yitzhak Schechter

Drisha Institute – Winter Week of Learning

c. Mitzvah = Commandment

- i. Direct relationship between the command, commanded and commander
- ii. Psychological Meaning of non-choice and contrary action
- iii. Limitation as a powerful and necessary religious and psychological experience
 - 1. Accepting one's own defeat
 - 2. Dangers of Jungian inflation
- iv. Tension between autonomy and submission
- v. Tension between observance and failure

d. Dimensionality in Mitzvot

- i. Transpersonal, Interpersonal and Intrapersonal Mitzvot
- ii. Duties of the Body and Heart
- iii. Arena of performance (e.g. daily routine, holiday, temple, agriculture, specific group)
- iv. Public versus private

III. The doer of the Mitzvah

a. Ritual and Individual Experience

- i. *Kavanah*
- ii. Creating individual meaning in the depth of ritual- R. Avraham ben HaRambam
- iii. Religious Behaviorism
- iv. Jung's natural symbols and individual experience- lessons learned

b. *Middos* (Character)

- i. At the heart of mitzvah observance is the transformation of personality
 - 1. "Just as He is merciful, so to you are merciful..."
- ii. A developed personality emerges from the psychological work of mitzvoth and is reflected in it

c. Individual Pathology and Mitzvah observance

- i. Freud's assumption of "universal obsessive neurosis" and "wish fulfillment"
- ii. Individual pathology and religious expression

IV. Current Research from the Multidimensional Religiousness Scale

- a. How do we measure practice or "religiousness" in general?
- b. What predicts "religiousness", practice and importance?

V. What stands in the way of our doing or improving Mitzvot?

ବିଜ୍ଞାନ ପରିକାଳିକା

1120

૧૮

卷之三

四百九

三

କେବଳ ମୁଣ୍ଡିଲ୍ ଦେଖିଲୁ ଏହାରେ ଆଜି କାହାରେ ପାଇଁ ଯାଏନ୍ତି ଏହା
ପରି ଆଜିରେ କେବଳ କାହାରେ ନାହିଁ ଏହାରେ କାହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ

କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା ।

କାହିଁ କାହିଁ ଏହି ଦର୍ଶକ ଆମେ କୁଣ୍ଡଳୀରେ ଏହି ପାତ୍ରଙ୍କାରୀରେ ଏହି କାହିଁ କାହିଁ ଏହି ଦର୍ଶକ ଆମେ କୁଣ୍ଡଳୀରେ ଏହି ପାତ୍ରଙ୍କାରୀରେ ଏହି କାହିଁ କାହିଁ ଏହି ଦର୍ଶକ ଆମେ କୁଣ୍ଡଳୀରେ ଏହି ପାତ୍ରଙ୍କାରୀରେ

ପ୍ରଦେଶ ଥିଲା ନୀତି ଦିନ ଦିନ ଯାଏ
କାହାରେ କାହାରେ ଯାଏ ଯାଏ
କାହାରେ କାହାରେ ଯାଏ ଯାଏ
କାହାରେ କାହାରେ ଯାଏ ଯାଏ

କାନ୍ଦିଲାରେ ଆ
ପାତ୍ର ହୁଏ ତାହାର
ମଧ୍ୟରେ ଯାଏ ଏବଂ
କାନ୍ଦିଲାରେ ଆଜିମାର
ପାତ୍ର ହୁଏ ତାହାର
ମଧ୍ୟରେ ଯାଏ

ମୁଦ୍ରଣକାରୀ ପାଇଁ ଆମିର ମୁହମ୍ମଦ ଖାନ
ଏବଂ ପାଇଁ ଆମିର ଖାନଙ୍କ ମୁହମ୍ମଦ ଖାନ
ପାଇଁ ଆମିର ଖାନଙ୍କ ମୁହମ୍ମଦ ଖାନଙ୍କ
ପାଇଁ ଆମିର ଖାନଙ୍କ ମୁହମ୍ମଦ ଖାନଙ୍କ

નીચે આપું કરું
અનુભવ આ રહ્યું હોય એવા

三

24

卷之三

פרק שבע

ב' מושג י' כ' הילג' כמ' טען ז' ב' מושג י' כ' הילג' כמ' טען ז' ב' מושג י' כ' הילג' כמ' טען ז'

דוחה מסכת אבות חיים ז

כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב וכו' לכך ידוע כי נפקעה על רועיינו רק נסotaות מילא נועצה ייטסמו למגלה וויחזור ע"ז חזר מוקף מכדורם טולך גלגולנו וויהלך בזווית ווסת לו נשור ולסעד נומלה כי סוף יוכן כמו צנין ערך ממס מקום קוז.

כל ישראל יש לך חלק לעולם מ"ח ע"ה) ו"ל נקודות. למעשה
הבא שנאמר (שע"ט) וענין
כרצינו אין לנו כיסיך רק לפה מן
בלם צדיקים לעולם יירשו ארץ
ממן נון רון מה ש מופצת משרו
נעל רלה מורה בבעל כרלוע
נער מטעי מעשה ידי לוזגפאָר:

מצפה יהושע

בריה תורה יהיו מצויןין לך וזה מותה,
יהיו מצויןין לך זה בצד זה כו',
(חנוך לך' כתוב פרק כ'ג):

הגה מהגאון רבי בן הגאון המתברר.

לע' ו/or ואחרון (רט"ז ע"א) מווה שרי מלך
הו' מגאו ע"ש רט"ג ורט"ה וויס' גם
mbואר בוורוד דהוי שRIA על RIASH דברין ונונע
כח וחיות למוחין שבראש ור' חזון, ראי' שמיעה
ריך דבורה, וארבעה החשובים יש להם ז' שעריות,
ב' עינט' ב' אוניט חותם ומפה כמ"ש בט' יציריה
והשנור פתחו חזון מבחוץ טהור עיגים מראות
ברע [החכם עינוי בראשו (קהלת ב') מבואר
בזהר למאן דשרי' על רשי'] ואוניז' משמעו
רע

(נכו) ולדבקהה בו. אמר ר'א בסוף⁴, והוא סוד גדול. ואין הסוד מטעם המקום הזה⁵. אויל אמר לאלהבה את ה' ללבת בכל דרכיו עד שתהייו ראויים לדבקה בו בסוף, ונאמר ביהושע נשים אליהם לא תזליך ולא תשבעו ולא תעבדו ולא תשתחוו אלם כי אם בה' אלהיכם זרכקו באחד עשיהם עד היום הזה⁶, אם כן היא אזהרה מאזהרות ע"ג שלא פפרד מחשבתו ששם אל אליהם אחרים, שלא יהשוך שיתיה בע"ג שום עיקר אלא הכל אפס ואין, וזה כמו שאמר עוד ואומר תעבדו ובו תדבקו⁷, והלכונת להזהר שלא יעבוד השם זולתו אלא לה' לדבך יעבוד לבבו ובמעשו. ויתכן שחכלול הדביקה⁸ לומר שהחיה זכר השם אהובתו תמיד לא פפרד מחשבתו⁹ ממנה בלכדר בדרך ובשכר ובוקמן. עד שיהיו דבריו הם בני אדם בפיו ובלשונו ולאינו עמהם אבל הוא לפני ח'. ויתכן בגאנשי המעליה הזאת¹⁰ שהחיה נפשם גם בתיהם¹¹ אורה בצורך החיים¹², כי הם בזמנים מעון לשכינה כאשר רמו¹³.

מל ספר הכוורי, וכבר הזכרתי מזה בפרשת העיריות¹⁴ ומה¹⁵ שאמר יהושע כאשר עשיהם זיוו. כי בחיותם במדבר וענן ח' עליהם¹⁶, והמן יורד מן השמיים¹⁷ והשלו עולה והבאר עניהם תמיד וכל מעשיהם בידייהם נסימן הנה¹⁸ מהשנים וממשיהם עם השם זוז, ולכן יצחירות יתושע שוגט עתה בארץ בהסתלק מהם המעשים הנגאלים מהם תהיה ששבותם בהם תמיד לדבקה בשם הנכבד והנורא ולא פפרד גוננתן המשם:

(ג) כל הנקודות אשר הדורן כף רגלאס בו לכמ' יהוה מן החדר וגנו. על דעת רשותינו¹⁹ זה הם שמי הבאות, שכל מקום אשר ירצו לכובש בארץ שנער וארכ' אשור ווילם היהו גאות והמצאות כולם גואגות בהם, כי הצל ארץ ישראל, וכן המדבר והלבנון ועד הים האחרון זה גבולכם, שאתם חביבים לכברם ולאבד משם העמים כמו שאמר כאן וירושתם גוים חולים ועצומים מכל²⁰, ולבקר ע"ג ומשמיה כמו שהזכיר למעליה²¹, והבטיח כי לא יתיצב בפניכם בין הארץ הנזכרת בין בכל מקום אשר תזרור כף רגלאס בו. ומכאן יצא לנוינו המחוקת²² בסוריה שקורין אותה כיבוש יחיד, והטעם כי זו כבש אותה ברצון שוא שלא שאל באורות ותומים ולא נמלך בסנהדרין, כי היה חייב להוריש כל שבעת

וחשע בג', זאת. 4 תלון יג, ת. 5 עי' וישע ל.ח. א. 6 עי' לשון הרמ"כ. ה' חזובה י. ג.
ו' טה פרשת ויהי וכבהרות שסארוכות. 8 ע"ט כ"י וופס ליטבו, ובכ"ש ליטא: גט בחיתום. זעיר
יעים של טעם שחעריר ר' מארשען בחצפה לחקמת ישראלי" שמה שביעית, עט' 148. 9 מארב ב. א.
יע' לטרוגת חנוך ע"ש). 10 פרשת אחורי (חי. ז) וריש פרשת פרושים. 11 בטור: וזה —
כ' לפאנינו. 12 במדבר י. ל. 13 בחוץ שמעויהם ותשבחות היו ע. ח. 14 ספר
נא. 15 פסוק כב. 16 ג. כת. 17 ניטין ח. ב: מונ. א.

(ד) בוטן. שתכל בדרינו עד שהחיה ראיו (ראב"ע) הולך מאד בשיטה, ואם לא ראו זה את העה בו בסוף (טור). ועיין יתרו (יט. ה) תבא (ט). ואין הסוד מטעם המקום הזה. כי החכם ר'א סובל כי זה בטחון לנפש קה' בשם הנגיד לוין בצרור החיים, והרמב"ן סובר שאינה הבטחה אלא אזהרה. כמו ובו ען (אכטוסלה). — ווילטב"א בספר הוכירן פרשת ברכה) כתוב דיש שחשבו שרמו ר'א סוד איליהו, ואמר עליו הרמ"ן זיל שאין עד ההוא מטעם הפקחה (צ'יל': המקות — כמו שא בכל"ז רמ"ג) הו. ואמת והוא לפני הכהונה אבל לדעת הקצת לא נכון אלא לסוד של שהיה מעון לשכינה ונפשו צורוה בצרור התחלת הלחת יולד מושם זאלל עולת מן הארץ. שוו דעת הרמב"ם שאני רואה החכם

הנחתת טלית ותפילין

Many recite the following declaration of intent before donning the tallis:

לשם יהודך קורשא ביריך הואה ושכינתיה, ברוחו ורוחמו ללחדר שם
יהה בוריה ביהודך שלים, שם כל ישראל.

הריני מחרעפנ גופי ביצאת, פון תחטוף נשבורי ורמי'ז אברוי ושב'יה
גורי באור יציאת חעלןן מרי'ג. ובשם שאבוי מחרפעה
בטלית בעולם נעה, אף אונחה לעולמא דרבנן ולטלית נאה לעולם הכא
גן עוז, ועל ויר מקצת צינת תבאל פשי ורוחיו ונשקי וופלהו מון
החוינו ונטלית פרוש בפערו עליהם וצחים פנשר עיר קנו, אל
גולו זיקף ותהא קשובה מצות יצית לשבן תקרוש ברוך הוא אלך
קמפהה כל פרטה וזרקיה ובקומתך ומריג' מצות הקדלים בה.
און סלה.

Unfold the tallis, hold it in readiness to wrap around yourself, and recite the following blessing:

ברוך אתה יהוה אלתינו מלך העולם, אשר קתני
במוצתו, ואנו להחטע ביצאת.

Wrap the tallis around your head and body while reciting:
מה יקר טלית אלתינו, ובני ארם בצל בניר ייחסין.
מיור חיים, באורה נראאה אור. משך טלית לדעיכ, ואזרקה
ליישרו לב.

﴿ סור הנחתת תפולין ﴾

Many recite the following declaration of intent before putting on tefillin:

לשם יהודך קורשא ביריך הואה ושכינתיה, ברוחו ורוחמו ללחדר שם
יהה בוריה ביהודך שלים, שם כל ישראל.

means, we liken our wearing of it to wrapping ourselves in God's glory and brilliance. Similarly, the Kabbalistic references in the following two *avot* prayer associate the tallis with protection, elevation, and illumination.

... *ועת רצך ... אה לא לה ...* — For the sake of the unification ... I am ready. This preliminary formulation serves two purposes. It is a statement of intent that the act about to be performed is to fulfill the Torah's commandment. The second purpose, indicated by the mystical references, is a prayer that the Kabbalistic spiritual qualities of the commandment be realized. Some authorities omit the sentence beginning *ועת רצך* and start the supplication from *ועת*. Others omit the entire prayer, but all agree that one should have intent to fulfill the *mitzvah*.

... *ועת רצך ... אה לא לה ...* — To unify the Name ... The first half of the Divine Name, formed of the letters *yud* and *hei*, symbolizes the Attribute of judgment, while the second half, formed of the letters *vav* and *hei*, symbolizes the Attribute of Mercy. The blend of both attributes leads to His desired goal for Creation. Since these letters form the sacred Four-Letter Name that is not to be uttered as it is spelled, and since many commentators maintain that this prohibition extends even to uttering the four letters of the Name, the commonly used pronunciation of these letters in the *avot* prayer is *yud-kei b'ain hei*.

5/ SHACHARIS/MORNING SERVICE

DONNING TALLIS AND TEFLIN

Many recite the following declaration of intent before donning the tallis:

לשם יהודך For the sake of the unification* of the Holy One, Blessed is He, and His Presence, in fear and love, to unify the Name — *yud-kei* with *vav-kei* — in perfect unity, in the name of all Israel.

מי יקי I am ready* to wrap my body in tzitzis, so may my soul, my two hundred forty-eight organs and my three hundred sixty-five sinews* be wrapped in the illumination of tzitzis which has the numerical value of six hundred thirteen. Just as I cover myself with a tallis in This World, so may I merit the rabbinical garb and a beautiful cloak in the World to Come in the Garden of Eden. Through the commandment of tzitzis may my life-force, spirit, soul, and prayer be rescued from the external forces. May the tallis spread its wings over them and rescue them like an eagle rousing his nest, fluttering over his eaglets. May the commandment of tzitzis be worthy before the Holy One, Blessed is He, as if I had fulfilled it in all its details, implications, and intentions, as well as the six hundred thirteen commandments that are dependent upon it. Amen, Selah!

Unfold the tallis, hold it in readiness to wrap around yourself, and recite the following blessing:

ברוך Blessed are You, HASHEM, our God, King of the universe, Who has sanctified us with His commandments and has commanded us to wrap ourselves in tzitzis.

Wrap the tallis around your head and body while reciting:

מה יקר How precious is Your kindness, O God! The sons of man take refuge in the shadows of Your wings. May they be sated from the abundance of Your house; and may You give them to drink from the stream of Your delights. For with You is the source of life — by Your light we shall see light. Extend Your kindness to those who know You, and Your charity to the upright of heart.¹

﴿ ORDER OF PUTTING ON TEFILLIN ﴾

Many recite the following declaration of intent before putting on tefillin:

לשם יהודך For the sake of the unification* of the Holy One, Blessed is He, and His Presence, in fear and love, to unify the Name — *yud-kei* with *vav-kei* — in perfect unity, in the name of all Israel.

(1) Psalms 36:8-11.

eight organs and my three hundred sixty-five sinews. The Sages' computation of the important organs, two hundred forty-eight, is equal to the number of positive commandments, while the three hundred sixty-five sinews equal the number of negative commandments. This symbolizes the principle that man was created to perform God's will. The total number of sinews and organs in man, and the total of Divine commandments, are each six hundred thirteen, a number symbolized by the commandment of tzitzis ($x=90$; $y=10$; $x=10$; $n=400$,

totaling 600; the 5 knots and 8 threads of each string make up the other 13). Thus, by wrapping our bodies in the tallis, we dedicate ourselves totally to the task of serving God.

Additionally, as mentioned later in this prayer, the tallis represents the concept that God protects those who serve Him.

﴿ קידושת תפולין / PUTTING ON TEFILLIN ﴾

— For the sake of the unification. In its broad outline, this introductory supplication serves the same dual purpose as the *vir vav* for

הנתנת תפילה

הנני מבון בנהנת תפילין לקיים מצוות בוראי, שענו להונת תפילין. בבחוב בחרורו: וקשרם לאות על גרא, והי לטלטלה בין עינינו ולס ארבע פרשיות אלו — שמע, והוא אם שמע, קרען, והיה פ' יכאר — שיש בהם וזהו ואחרו רשות שמו געלאם; ולשנופר כסים וגעלאות שעננו בחזקיאן מפאים: ואשר לו הלה נומשלת בעלונות ובטעותם עלשות בהם פרוגנו. עצנו להונת כל כיר, ליבורן ורוץ הקטינה, ושהיא נגר תלב, לשעדר ביה פגועות ומתחבכו לבן לעברתו, יתפרק שם. על קראש נגר הנות, שנשנפה שמיוחה, עם שאור חישוי וכחווי, גלם קיזי משעדיים לאכזריו, ותפרק שם. ומושפע מנות תפילין ותפרש על ליקות לי תים ארכיטים. ושפע קרש, ומושבות קרותות בלב הרדור חטא עוז בבל; ושלאי ופנקן ולא יתרעה בינו נער קרע, עזינו לנו עוז בבל; עם לבנן. ויהי רצון מלפניה, הרוח אלרינו ואלה אוכזין, שזואה נשואה מנות הנחת תפילין לפני קדוש ברוך הוא באלו קימוקה בבל. פרשיטך ורקיוקת וכלהויה, ומריא מצות הקלות בה. אמן סלה.

Stand while putting on *tefillin*. Place the arm-*tefillin* upon the left biceps (the right biceps of one who writes left-handed); hold it in place ready for tightening, then recite the following blessing:

ברוך אתה יהוה אלתינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו, וצונו להונת תפילין.

Tighten the arm-*tefillin* and wrap the strap seven times around the arm. Without any interruption whatsoever, put the head-*tefillin* in place, above the hairline and opposite the space between the eyes. Before tightening the head-*tefillin* recite the following blessing:

ברוך אתה יהוה אלתינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו, וצונו על מצות תפילין.

Tighten the head-*tefillin* and recite:

ברוך שם, קבוע מלכותו לעולם ועד.

7 / SHACHARIS/MORNING SERVICE

DONNING TEFLIN

Behold, in putting on tefillin I intend to fulfill the commandment of my Creator, Who has commanded us to put on tefillin, as is written in His Torah: 'Bind them as a sign upon your arm and let them be tefillin between your eyes.'¹ These four portions [contained in the tefillin] — [1] 'Shema' (Deuteronomy 6:4-9); [2] 'And it will come to pass, if you will hearken' (Deuteronomy 11:13-21); [3] 'Sanctify' (Exodus 13:1-10); and [4] 'And it will come to pass when He shall bring you' (Exodus 13:11-16) — contain His Oneness and Unity, may His Name be blessed, in the universe; so that we will recall the miracles and wonders that He did with us when He removed us from Egypt; and that He has the strength and dominion over those above and those below to do with them as He wishes. He has commanded us to put [tefillin] upon the arm to recall the 'outstretched arm' [of the Exodus] and that it be opposite the heart thereby to subjugate the desires and thoughts of our heart to His service, may His Name be blessed; and upon the head opposite the brain, so that the soul that is in my brain, together with my other senses and potentials, may all be subjugated to His service, may His Name be blessed. May some of the spiritual influence of the commandment of tefillin be extended upon me so that I have a long life, a flow of holiness, and holy thoughts, without even an inkling of sin or iniquity; and that the Evil Inclination will not seduce us nor incite against us, and that permit us to serve HASHEM as is our hearts' desire. May it be Your will, HASHEM, our God and the God of our forefathers, that the commandment of putting on tefillin be considered as worthy before the Holy One, Blessed is He, as if I had fulfilled it in all its details, implications, and intentions, as well as the six hundred thirteen commandments that are dependent upon it. Amen, Selah.

Stand while putting on *tefillin*. Place the arm-*tefillin* upon the left biceps (the right biceps of one who writes left-handed); hold it in place ready for tightening, then recite the following blessing:

ברוך אתה יהוה אלתינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו, וצונו להונת תפילין.

Tighten the arm-*tefillin* and wrap the strap seven times around the arm. Without any interruption whatsoever, put the head-*tefillin* in place, above the hairline and opposite the space between the eyes. Before tightening the head-*tefillin* recite the following blessing:

ברוך אתה יהוה אלתינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו, וצונו להונת תפילין.

Tighten the head-*tefillin* and recite:

Blessed is the Name² of His glorious kingdom for all eternity.

(1) Deuteronomy 6:8.

tefillin be worn only during *Shacharis*. The Sages teach that a man who recites the *Shema* and *Shemoneh Esrei* but does not wear *tefillin* is like one who bears false witness against himself (*Berachos* 14b). This is because *tefillin* and those two prayers are all symbolic of man's total

submission to God. Thus, to utter the prayers without *tefillin* subtly implies a lack of sufficient submission (R' Yonah, ibid.).

² שם קדוּשׁ — **Blessed is the Name.** See commentary on page 91.

tefillin. Four separate Scriptural passages command Israel to put on *tefillin*; all four are mentioned here and, incidentally, the parchments inserted into the *tefillin* contain these passages. Much of the language of this prayer is drawn from *Rambam* to *Exodus* 13:16, who explains that the arm-*tefillin* represents God's strength and our resolve to submit our heart and power to Him. The head-*tefillin* represents our resolve to dedicate the seat of our intellect to Him.

tefillin are described as an *tzav*, a sign, of the covenant between God and Israel (*Exodus* 13:9,16; *Deuteronomy* 4:8, 11:18) — a measure of their profound significance.

Since *tefillin* are not worn on the Sabbath, festivals, or in the evening, it is a time-related commandment and therefore is not incumbent upon women.

Nowhere does the Scriptural *mitzvah* of *tefillin* specify that it should be worn only during prayer. Indeed, through the generations righteous people made it a practice to wear *tefillin* all day, except when they were engaged in activities unbecoming to the sanctity of *tefillin*. However, the *halacha* requires that one maintain intellectual and bodily purity while wearing *tefillin*, a task that is by no means easy. Consequently, the custom was adopted that

חלק ראשון על ריש מסכת ברכות

מן פנוי השינויים שבאים, שכיוון קם וועסק במלאכתו וצריך קיבלת על מלכות שמיים, שכל מעשייו יהיו לשם שמיים, כמו שאמרו (עירובין טה.) און פועלן דימא, כפועלים העושים מלאכה שכל מעשייהם לאדרון, ואפילו בכברכת המזון מקזר בשבל עבדותו (ברכות טז). וככלילה עת שכיבוה ומנוחה צריך גם כן קבלת על מלכות שמיים, שגם שכיבבו על מטהו ידע לפנוי מי הוא שכוב, כמו שכיבב בהגיה דריש אורח חיים. וזה מלאכה יותר גודולה וכמו שמשמעותה בזה על פסוק ויחולו יעקב, שהחלה מוטה ניכר מעלה האדם, אם גם כשאינוعروשה כלום. רענוןותו רך — והנה ה' נצב עליו. ובדבר זה צדיקים מעתים שנתפארו כן, ולכך נתנו ברכה היתירה לערבית שהוא השביבנו לשולם.

[ד] מצוה ראשונה שנתחייב האדם כשנעשה בן י"ג שנה הוא קריית שמע של ערבית שהוא הראשית, כמו שכיבבונו לעיל כי הוא וברכות אחד. רק שהברכות בפרט המעשים, והוא בכלל על כל מעשה הקימה ועל כל מעשה השביבה. ועל ערבית קודם, כפתחת בית חנא דאקרא קאי, ויליף מרירתו של עולם לעניין קבלת על מלכות שמיים (ברכות ב.), דברישא השוכא צריך קבלת על מלכות שמיים אף מהוך החושך והסכלות והעדור המעשים. ואז סופו לקימה בעשור ונהורא דיממא השגה הבוראה, שעל ידי זה נמשך המעשה.

[ה] ואעפ"י שעיקר חיוב קבלת על מלכות שמיים בקריית שמע, מכל מקום חיובנה נמשך לעולם, שאפילו רגע אחד לא יוזו ממנה העול. כמו שאומרים על חטא שחטאנו לפניך בפריקת עול, כמו שאמר הבעל שם טוב על

[א] ראשית כניסה האדם לעברות ה' צריך להיות בחפזון, כמו שמצוינו בפסח מצרים, שהיא נאכל בחפזון, ולא פסח דורות (פטחים צו). מפני שהתחילה לנתק עצמו מכל תאות עולם הזה שהוא מקשור בהם, צריך לשמור הרגע שמתעורר בו רצון ה' ולהפכו על אותו רגע לזמן יצאת מהם אולי יוכל, ואח"כ שוב רק במתינות ולאט כדין פסח דורות.

[ב] ברכות לדاش צדיק (משל ז'). לך מסכת ברכות התחילה מששה טרדים, שעיקר הכל דע את אלה אביך ואח"כ עבדהו, שציריך לידע למי עובד. וזה הברכה לפני כל מעשה, ליהדר כל מעשו לה', כמו שנאמר בכל דרכיך דעהו כמו שכיבב הרמב"ם, וזה על ידי הברכה. וכן שאמרו השיעור בה — קטן שיודיע למי מרכיבין, מה שאין כן בשאר מצוות אין השיעור שיודיע למי מניחין תפילין וכיוצא. מבואר שהברכה עיקרה הידיעה למי מרכיבין, שעל כך נסודה. וזהו התחילה הכניסה להורה, כמו שנאמר ראשית חכמה יראת ה'. ויראת שמים הוא על ידי שוויתי ה' לנגיד תמיד, כמו שכיבב נהגיה דריש אורח חיים. והיינו ברכות שכולן מתחילין בלשון נוכח. שmir בהתחילה הברכה צריך להיות הש夷 נוכח עיניו כאלו עומד עליו ומצרו. והסיטום לשון נסתה, דמיד' נעלם כמו שנאמר על גוזלי ירוחף, נוגע ואינו נוגע כידוע.

[ג] עיקר הקריית שמע קבלת על מלכות שמיים ועל תורה ומצוות, כדאיתא (ברכות יג). וצריך ביום ולילה, ולא בבוקר וערב אלא בשכובך ובគומך. עיין שם יא. דהיינו הזמן בזה משום דהבוקר וערב הם שנייים בעולם ולא באדם, והיה די בקבלת אחת לשניהם. רק

לקילוסו. ואיתא בחולין (ז). בגינאי נהרא (שם של נהר שאמרו) אני הולך לעשות רצון קוני. מהה שהוא בטבעו כך. זולפיק גם האדם בשעשה מעשים הטבעיים שהוא מוכrho בחם מצד טבעו, נקרא הולך לעשות רצון קונו ויש מצוה בדברו. ובכלל גם כן אכילה ושתיה וווג שהו בטבע ככל בעלי חיים הטבעיים שאים בחיריים, ובלבך מה שהוא בהכרת בגון אכילה לרענון. וכן בזיווג על דרך שכח הרומבים כמשמעותם וכור' דהטבע תובעו לך. ציכו צא בו יהודה שאמרו ז"ל (בר"ר פה) רמו למלך הממונה וכו', ועיין במורה נבוכים (חלק ב פ"ז)³⁸. ולהיות מכון לך רק בשביל דעתן קונו שבראו כן, וזה שאמרו בדברים (כ): הדומה (בשעת המשמש) למי שפאו שר וכו', והוזהו רצון קונו. ובזה פנחס (רכב): ובפרק שירוה צפרדע אמרה לדוד שהיא מלסתה יומם ולילה להשיות, והיינו דמה שצוחה בקולה, כיוון דהכל למעןו לקילוס (שוח"ט קמץ) הרי פעולתה תמידית לקילוס להש". יציריך האדם ללמידה מהם, בדרך שאמרו בפסחים (נג) דתנניה מישאל ועוריה למדו קל וחומר מצפרדעים (שנכנסו בתנורי מצרים בגירות השם). ואעפ"י שהם אינם בעלי בחירה, רק מכל מקום למידין שעשית רצון להש". הוא גם במסירות נפש ובטול הדבר מצדרים. שהרי כך ראיינו יסיד הש"י בצד פרדי פעולתם במסירות נפש, הגם דבטוע כל הבוראים לבrho מדבר המזיקם. ומהו למדין בבחירה גם כן לשמרו הגוף ולשבות מפעלו גם במצרים, רכש קדוש השם בדברים פועלם הבוראים לבrho מדבר המזיקם. ומהו למדין בבחירה גם כן לשמרו הגוף ולשבות מפעלו האכל בפעולה שיש בה קדוש השם צrisk למיטות נפש כמוותם. וכמו שנאמר מלפני לא הראה לך מה עשו לנו גנטיקנו הבחירה

ב' כאר שם: שיש מלאכים והם ממנונים ומפעלים את כל כוחות הטבע שבועלם העליון ושבועלם תחתון, ולענין יהודיה וחומר נחכ: "אמור ר' יוחנן: בקש לעבורו ווון לו הקב"ה מלך הממונה על התאותה, מושר: נח הקשוי, והנה קרא גם את הכה זהה מלאך... כי כל כח שמינו ה' יתעלה ברכבי מן הדברים הרי או מלך הממונה על אותו דבר".

שיטים. במקום יש מזבח וקורש קדשים. ובכון
שנת ויום טוב, ובנפשות — מלך וכחן
תול. קדושת כהן גדול קכיא וקייא,
בגולם אהרן להקדישו וגוי, וקדושת מלך על
ישראל שנאמר תשים עלייך מלך. וכל זמן
היו ישראל נזופים לא נחיחד הדברו למשה
נעו (ב' קכא:). והמתתקת כל דבר הוא
טרשו, ובשבתו יכול להמתיק כל ימי השבעו
וחווארך לטוב. כי בשרש נקל להמתיקCIDOU
לען דבר. והמתתקת המקרומות הוא על ידי
הפעלו אליך ארצם ודרך בית המקדש,
על ידי זה אין מתדברים בו גם בן מאוריך ארץ
משם המתמא ח'ו. והמתתקת הנפש בכל
עוונות שבבה בחולדה על ידי דיבוקה לפונס
חוון, וכדרוך שאמרו ז'ל' (ברכות ח. שידור
שנמקום רבו כי) כל זמן שם עי בן גרא
ה' לא נשא שלמה את בת פרעה, כי האב
וזוכם שרש לנפש הבן והתלמיד. וכאמרים
ב' נפש האב ביחס, ראה מנות דירוקנו של
ב' וזה מונע מרע ח'ו. והכהן גדול הוא
ה' גועש עוננות כל ישראל, וביחס פון תראה
קואחו הכל המכפר בעד כל ישראל,
עמיר כל מניינו כייעור ומיפה בני ישראל בכל
עמ' יופי, בענין אהרן שושבינה דמטרוניתא
ה' קון הוא הקדר קדושים ושכת'. אבל משה
ט�ו ע'ה שנקרה מלך הוא שושבינה דמליכא,
ולאות לבני ישראל אוור פני מלך חיים ומלך
לעם, וחוץ קדושת הימים טובים, ובפרט זה
כחשות אוור השית', ההמשכה לכל
שנה הוא מהרגלים, שנאמר בהם יראה כל
וכורך את פני האזון ה' וגוי.

אגן כל הרוכרים הטבעיים הם עוזרים רצוץ
אשי, כמו שכחוב כל פעל ה' למענהו

יד. שֶׁלֹּא נָאכִיל מִן הַפְּטַח רַגֵּר וְתוֹשֵׁב
שֶׁלֹּא לְהַאכִיל מִקְשָׁר הַפְּטַח לְגַר וְלוֹתֵשֶׁב. שְׁגָפָרֶב:
מִיְּשִׁב וְנַשְּׁכִיר לְאַ-יָּאכֵל בּוֹ. וְתוֹשֵׁב הוּא אֲדֵם מִן
קָאמוֹת שְׁקָפֵל אֲלֵיו שֶׁלֹּא לְעַמְּד עֲבוּרָה וְרוּהָ וְאַכְלָנָגְלוֹת. וְשִׁכְרֵר הוּא גָּר שְׁפֵל וְלֹא טָבֵל. שְׁגָר פְּרָשָׂו
חַקְמָנוֹ וְלֹ. מִה שְׁתַּמְבְּנוּ בְּאָדוֹת: לְלָבֶר
מִשְׁרָשֵׁי מִזְרָח וְלֹ, מִה שְׁתַּמְבְּנוּ בְּאָדוֹת: לְלָבֶר
יִצְחָק סְאַנְיָם. וּבְעַבְרָו שְׁאַרְצָן וְהַלְּבָרָר טְרוּמָנוֹ
וּבְאוֹנוֹ בְּקָרִית גְּאַפְנָה עַם חַשְׁמָןָה יְתַפְנָה. רַיְוי שְׁלָא
יַקְרָבָנוֹ בָּוֹ רק אַוְתָּעַ שְׁחַלְלָמוֹ בְּאָמוֹתָה. וְהַמִּשְׁרָאֵלָם
קָמְרִים וְלֹא אַלְוָ שְׁעַדְיוֹן לֹא בָּאָוֶן שְׁפָנָן בְּקָרִית שְׁלָם.
וּפְזִינָן תְּרַקְתָּמָה הַקְּרָל מְאַחֲלָתוֹ. גַּם כְּסֵף הַשְׁנָשָׁה (ט).
וּנוֹקְעָת בְּמִן קְבִּית בְּגָרִים וּזְקִבּוֹת. גַּעֲבָר
אַלְיָקָח וְהַאֲכִיל לְאַלְגָּו. עֲבָר פָּל לְאוֹן. וְאַין לוֹקִין
עַלְיוֹן, שְׁאַין בָּוֹ מְעָלָה.

טו. שֶׁלֹּא? הַזָּכִיא מַבְשֵׂר הַפְּסֵחַ חֲוֹצֵה?
 שלא להזקיא מבקש הפסח מפקום הקבורה.
 אמר: לא-הזקיא מ-הנִּזְבְּחָה מ-הנִּזְבְּחָר חֲוֹצֵה.
 פָּשָׂרְשִׁי מֵצָה זֶה, מַה שְׁמַחוּ בְּלֹא כִּי מַצְאִים.
 מִפְנֵי שְׁפָעַשְׁנוּ בְּנֵי חֶרְןָן וְאֶדְוִינִים, בָּאהּ שְׁמֵצָה אֶלְיוֹן
 שְׁלָמָה נִגְּלָב בְּקָרְבָּם הַתְּבָוָה וְלֹא נִצְאָה לוֹחֵז, גַּדְעָן
 טַלְמָן אָרֶץ. שָׁלֵל הַמּוֹכוֹן לְקַם נִגְּלָב קָרְבָּלָם בְּרַב עַם
 שְׁלָלָם. וְלֹא תְּאַרְצֵנָה בְּעֵת יְכִינָנוּ סְדָה גְּדוֹלָה יִשְׁלַׁחְנוּ
 סְמֻמָּה לְחוֹזָן מִנוֹת לְרַאֲצִים, פְּלִי שַׁהְוָא חֲדוֹשׁ אֶצְלָם,
 דִּין הַמְּצֻנָּה בְּגַנּוּ זֶה: מַה דִּינוּ שֶׁל קָשָׁר כְּשִׂיאָא
 חֲזֹוֹן, וְהַקְּפָרָה שְׁזִרְיכָה הַתְּבָוָה לְעַשּׂוֹת, וּרְין מִתְחַצֵּת
 אַשְׁגָּרָה צִין הַקְּבּוֹרוֹת, וַיְסַרְךְּ פָּרָטִישׁ — מַבָּאָרִים
 בְּפֶסְחִים (ס).

הרבנן הדרשו בדורותיהם של שם :

טז. שְׁלָא לְשִׁבֵּר עַצְם מִן הַפֶּשֶׁת
שְׁלָא לְשִׁבֵּר עַצְם מִכָּל עֲצָמוֹת הַפֶּשֶׁת. אַנְגָּמָה:
ועצם לא-אמשבר-בו :

בג', שיא נאכ'il מִן הַפְּסֵחַ? יִשְׂרָאֵל מִשְׁמָד
לְעֵדָה, וְנֶאכָּל מִן תְּפִסָּה לִיְשָׂרָאֵל מִשְׁפָּט. שָׁגָאָתָה:
לְאַיִלְךָ בָּזָה, וְגַם נִפְרֹרֶשׁ קְלִין: גַּן
דָּרָן, אֲנוֹתָרָנוּ מְשִׁיחָיו לְאַיִלְךָ שְׁבָשִׁים. (בג'
תְּמִימָה אַזְמָנוֹת).
נִשְׁרָאֵל אַזְנוֹה וְגַם שְׁתִּוְבָּה בְּשִׁיחִיתָהוּ, לִפְנֵי
אֱלֹהִים, וְבָזָקָן (אוֹי שְׁלָא יַאכְלֶל בָּזָקָן). פְּאַסְרָה
לְעֵדוֹת צְדָקָתוֹ לְאַוְתָה וְלִפְרוֹזָן שְׁבָאָנוּ בָּאוֹתוֹ הַזָּמָן
בְּעֵדוֹת כְּנָסִיָּה, שְׁכִינָה וְכָנְכוֹנוֹ בְּקִרְבָּת חַוִּירָה
הַזָּמָנוֹת. אָרְיוֹ שְׁגָאָיל מְפֻנוֹ לְמַיִּם שָׁהָוָה מְפֻנָּה
בְּעֵדוֹת שְׁעָזָה פְּרַלְלָה וּקְפָר אַזְמוֹנה, וְעַל פִּיוֹצָא קְזָה
בְּעֵדוֹת בְּרָנָהָא בְּפַעַטִּים: סְקָרָא הוּא, בְּלִמְפָר (ג'יַן
תְּגִישָׁה) לְאַחֲרָה אַמְּרָה (פ' ט' ב'ג' פ' כה').
בְּעֵדוֹת זְכָרִים וּקְבָרוֹת בְּגַם בְּפִתְחָה שִׁישׁ שָׁם
בְּעֵדוֹת עֲלֵיהֶן הַפְּאָכִיל מְפֻנוֹ לְגַן נֶכֶר, עֹבֵר אֶל
יְמֵי אָהָרָן וְמִקְבָּסָה (ב' ט' ב'ז' ב' ג' מְעָשָׂה).

תְּמִימָה, בְּרוּךְ שַׁחַב גֶּלֶר סְפִיחָה לְבָרֵר קְבִּיעַת טָהֹרַתְּךָ. רְאֵן קְדָשָׁנוּ (הַמִּזְבֵּחַ)

משרשי
לאשות פון
שלו, אין לו
חשוי בחסרי
באה ביערות
ששלוח פרינו
ונוטנו להקב
לרשות בור
חשוי בקבינו
דיברי פטן
ופון פזונה ל
ואינה מומן?
וסי אפקן על
ואינה סקם
בשפטין? ישן
הפטמה פון
דיבנו, ופזון
דרשי, קב
ונזנת
פראובינטיא
שרשו ול
רנגן תירש
וסרכנות אפר
ישראליים, גבי
לפונו שלו ו
ורמו ואבל
המור אינו
שם. וזה
ט.

שליאלאל
בשערם
ונני המא
מושם, מטא
שורות, לדין
לטלים ששת
פריטיה, מבא
ונזנת ו
ועבר צליה
כרתת. בסוג
ב. שי
שלוא גראה
אין אה מאלו

מפתחניים. ומרוץ ימאנכוני הם אחיםיהם ? אל גני
השער מפניהם, פון פלאדר ברשפטם. ובאים שתו מתחזע
כך פום פראלטום נאפה אונגעש פאל. ואסר דעתך
זה אל יקsha אליך מפה רבי נפהזות גאנזין זיכינות
גפי פאנזים. שקט עמוד אדרול חמורתנה כי ברבות
איסקינו פום, נתפלאל אל פנדער, כמו שאפרנגו.

דיבני המזונה, גאנז שובר עצם מפנו אפלו אפר
ומן אקליטו, ודן אם יש גאנז בשר פלוי מה דינו,
ודין הפטחות וגידים קריפטם שטופטם להתקשות.
ונטר פרטיה. מבראים בפסחים (עמ' פ' סי').

ונזנת בקרים וגוכות פונט הפית. עוגר
אליך ושבר עצם בפסח טהור, לך :

יג. שלא יאל ערל מן הפטח

שלא יאל ערל מן הפטח שנאמר: "ונכל-ערל
לא-יאכל בו". והוא ערל שפטו אחים מחת מילת
ואין ציריך לומר משפוד לעזרות. וזה הוא דאיינו אויל,
אל אול הוא במאה ומורר. ונוטש ושב ושכיר גם כן.
שערשי פזונה ול מה שחתבנו בוטש ושביר.
דיברי הפטחות, גאנז מליח גני וצדרו אם
פאנזין אותו לשות ולאל הפטח, ונטר פרטיה.
בפסחים (עמ').

ונזנת פון פית. עוגר אליך ושבר אליך. גאנז ערל
יאבל גאנז פפאו לך.

יח. מאנזון קדווש בכורות בארץ ישראל
לברשות הפטחות, קלומר שיקו כל הוניות נויליט
בראשונה, קלומר ייאצא ראנזון מרטם הנטקה בין
באנזם, גיאנבעטונג. הנטקרים קרש לה/שגעמרא: "קדרש
לי כל-בקור טער כל-רעם בעני יהודא גאנז
ובנטחה לי הווא". ווילא בענזה, דהינו שור ושב
ונער אל לא סה. ומאט בטחה טמאה. חמור לבך
בנטחה זו. ועטין בטחנה בנטחה טהורה פן, שפוצה
על הנטקרים? לעניזו ולומר. הנטקרים חלבו ורמו על
הנטחות. ועטין אוללים הנטר בירושלימים. ואינו נונטו
לו מינץ שילנד. אלא קפטל בו בנטחה דקה שלשים
יום ובענזה טפשים יום. ובחוצה לאן. שאין לנו
מקדרש, נועל ולחט בטני וימת פאליג. גדרת קצח
הנטזרים. ומוקם שיאקרו שטפאנן לו? עוזם. ואב
בנעל בו מום. ניאל במום כל מוקום וכל ארט שירא
הנטהן למונ. וכחילין היא נוחש. ובמל שטחוב הפטטה
ונטהור יאלנו באבי וקאלו. וכן גטב קרמפני ויל
בנטלות בכורות שלו. ובכור ארט וטטר קמור. נטבש
עננים בנטצת תפירה שבקל אטה. גאנזת השם.
ועם בנטדר זה ונטער נזח קרנת.

פשרש' הנטהן, לפאר גני מארים כמו שטמבען
בנטירות. וגם זה גוע פון הפטש הנפער. שאן כבוד
לבני פלאים ווילאי ארץ לגרל קנטומות ולשברם
בכלבים, לא נאות לאשות בכתה. כי אם לאצני הנט
הנטרים. ועל גן בנטחלת בונאנז לנטיות טגלת כל
נטרים ממילכת הנטנים וגוי קידוש. ובכל שעה ונשנה
בנטו הנטהן. ראוי לנו לאשות מטבושים הפטראים לנו
הנטלה הנטולה שפלינו לה קאומה שפה. ומתחזע
הנטלה ווילאי שאנזנו עושם. גאנז גאנז שטמבען
ונדר לעלטן. ואל פנטש בונאי עטש אל-רבני ולומר:
ולפה? יאנז אומנו גש? יטברך לאשות כל אלה
לברון אותו תפס. וכלא יטבר זטלה קדרר
בנטש בתנו ווילא ישכח קפוי ווילזונ-געפאי לא מתקבנה
טטפשמי פל זה, ומתקבנה גאנז לברר גן.
ונפה גני. אם בינה שבקה זאת, וטטה אונז ושמען.
אל פדרך להו-אל בטורנה ובמטאות. דעת. כי לאט נפאל
כפי פטלו-וילו. ולבו וכל מטש-בוטוי מפער אונר-מעשי
שהוא עופק גאנז אם טוב ואם לא. גאנפלו רישע גמור
בלבבו וכל יציר מטש-בונאי לבך רע כל-הו. אם
גערה רוחו ונישים הנטפלאו ונטסן קנטפמיה
בחורה ובמגלה, ונפלו שלא לשם שמיט. מיד געטה
אל הנטוב. ומתחזע שלא לשפה בא לשפה. ובכל
נטשו יקית היציר קראע. כי אונר הנטולות ננטשנים
על-לבבות. ונפלו אם יאנז אונר זטלה יטער
ומטפמי. חפץ בטורנה ובמטאות. אם אויל נטאל פטידי
ברברם של דפי, כאלו אמר דרכ' משל שעברית
הנטלך ומאו-ה אוננות נשב-לעפנן ננטינים מאוקת
כל-הו קאונה רישע גמור. כי יודע נטבר ננטת שבל
נטודם נטעל כפי פטלו-וילו. פמו שטפערנו. ועל גן
אקרו נטכים זיל: ראה הנטהן? זינוח את יהודא
לפיך הנטקה לעניזות ומטאות. ברי לנטפטי בון
כל מטש-בונאי ווילאי הנטהן כל-ענסקיין? קיטיב זיל
בנטהינטנו. מתחזע הנטולות הנטות אונזנו ננטלים
לנטחות טוקים ווילים זיל. ורמו זיל כל-הו.
בנטאים (מנחו מג' ב'): כל מי שמש לו בזונה בנטחו
ואצית בנטדו וטפלין פלאשו. אנטה לו שלא ננטטא
לפי שאלו מאנז טפירות. וגאנז גן פטיד. אך
נטה ראה גט ראה. מה מל-אקטע ונטה. כי אונר-ה
נטש אנטה לא מטשכם. ואל גאנז'יך זיל. זיל
אנטורי נוית לבוי שלם וטפם גאנז-וות אל-טיט. מה
נטפער יש כי אונז-געג לנטטם גטאנז-וות אל-טיט. לשבע
בנטזים וברוחות, לא-לולא זים חאנזים. ולדרבר
זחות. וכייא גאלו ברברם שאין קבאיין גאלין
אנטאות. נטפאות. נלא גט לכבemo גט. גאנז'יך זקה

רָאשׁ תְּבִיבָה

କୁମାର ପାତ୍ରଦାସ ହେଉଥିଲା ଏହାର ପାତ୍ରଦାସ ହେବାର ପାତ୍ରଦାସ

* ప్రయోగ వ్యవస్థలకు అనుమతి: [Lokayat]

ప్రజ్ఞాన ఉన్నది చెక్కుట లీపి బెండిచు ఉన్నది నీటి, ప్రాంతి ఉన్న
నీటి ప్రాంత భేషం సెస్టి ఉస్టా ఉన్నది లీపి జ్ఞాప ప్రజ్ఞాన
నీటి ప్రయోగ స్టా ప్రాంత నీటి అంబుచు లీటి ప్రాంతి ప్రయోగ
లీటి స్టా స్టా క్రా క్రా లీటి, ఉన్నది భేషం ప్రాంత బెండిచు
ఉన్నది చెక్కుట ఉన్నది లీపి ప్రయోగ ప్రాంతి ప్రయోగ ప్రాంత ఉన్నది
ఉన్నది లీపి ఉన్నది ఉన్నది భేషం ఉన్నది లీపి ఉన్నది [Lokayat]
ఉన్నది స్టా ఉన్నది, ఉన్నది లీపి ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది
ఉన్నది స్టా ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది
ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది
ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది

ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది

భేషం ఉన్నది

ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది
ఉన్నది, ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది ఉన్నది

భేషం ఉన్నది

କାହିଁ ପଦମ ରମ ତା ନେଇଲା କଷଣଟା ଲେଖିଲା
ଅମ୍ବାପ ରମାପ ହେଲାଏ କୁଳମ ହେଉ ପଥିଲାପ
ପିଲାପ ପିଲାପ ତା କିମା ଯଜ୍ଞାପ ସନ୍ଦାପ ଦେଇ ପିଲାପ ତା ପାଲିମ ହେଲାପ
ମଧ୍ୟାପ କରିଲା ପଦମାପ ହେଲାପ ତା କିମା କରିଲା ପାଲାପ
ଧୂପାପ ଧୂପାପ ତା କରିଲା କରିଲା କରିଲା କରିଲା କରିଲା

ମେହିର ପାତା ଖାଇ କାହାର ପାତା ଖାଇ କାହାର
ମେହିର ପାତା ଖାଇ କାହାର ପାତା ଖାଇ କାହାର

ଦେଖିଲୁ ପାଇଲୁ କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

* * לזרע אנטישמיות אסלאם: וריה שטן צדוק...

କୁର୍ରାମ୍ବାଦେଖେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କିମ୍ବା ଲାଇଫ୍ କିମ୍ବା ମୋବାଇଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉତ୍ସବରେ

* ପର୍ଯ୍ୟାନ ଲମ୍ବାନ କଣ୍ଠରେ ଅବସଥା ହେଲା ଏହାରେ

גדולי ישראל מתייראים מפני העוון וכורין להינצל מגנו מסתייעים הם בכל מני מחכבות שחיזקיותן מגוחכת אך פגמיותן כללית-עבווה, וכן מצינו (תענית כ"ג א') באבא חלקיה שבן בנו של חוני המוגול ע"ה היה והגיע מעלה שכואת שבנותו בצורת עמו והוא ואשתו בתפילה על מטר געננו, (וכשהגיעה לעיר) יצא אשתו מוקשחת לקראוו וביאר לחכמים ששאלוהו פשר דבר "כדי שלא אתן עני באשה אחרת" כמפורט בתלמוד (שם ב'), ואין זה מפני שצדיק-עלין כמוותו יתן דעתו להסתכל בנשים ח"ו, אלא אמר כך מפחד יציר-הרע ונזהן הדחיפה הטבעית ביום מן הימים, כמו שנאמר (תהלים ק"ג י"ד) "כִּי הוּא יְדֻעַ יִצְרָנוּ וּכֹרֶב אֲנֵה נָנוּ", ויפסיק ממעשי הטובים שהוא עוסק בהם, ולכן עשה כך כדי שאם יקרה מקרה יהא בהיתר ולא חלילה באיסור. הבן איפוא את הדבר והשיגתו ודע כי תנאי הוא בכלל מה שבאור להלן או שביארו אחרים בשבות הפרישות, ההסתפקות-במעט, הענווה וכיוצא באלו.

בזה גודל ורב, וכגדול ההבדל בין דרכם לשאר דרכיהם כן גודל הישגם. וכך כל אימת ש商量אים אלו מידה מרובה כגון הפרישות והענוותה הבן תבון (הקווא) כי יש בה דרגות הרבה בין אם ביאנו מקטן ובין אם לאו; כי אין דומה פרישות אליו ואלייש לפרש שאר נביים ואין דומה ענוות ממש לענוות כל האדם.

ואחר אקדמות אלו נאמר כי רצחים אלו לבאר מה שהביאנו מוחך דרכי החוקות הנשובות המיוודות הללו דבר דבר על אופניו; כי מה שביאנו בחקים הקודמים המשך הוא לביאור כל מצוה וממצוה, כמובן לעיל, אך יש שמצוה אחת ביא לדי כמה דרכים מיוחדות בדרך שמצוינו בעניין שבת ויום טוב וכיוצא בהם. וכן רצונו לבאר כי אפשר שדריך אחת היהת תכילתן של כמה וכמה מצוות כמו שביאנו בעניין הפרישות באקדמיה השלישית מקומות החלק הזה. ולפניהם שנהחיל בזאת נאמר כי ההשכה הנכונה והסדר הנאות מחיבים לגיקוט תחילת בדרך המפורשת, כי טעות גטה היא שיהא פלוני מוחוק חסיד בעניין או בעניין זולתו מפני שרוי הוא אלא אשא או מרבה בזום או ממעט באכילה או לובש (מלבוש גס של) צמר, ומайдך עבר הוא על כמה מצוות עשה ולא-חמדה. אלא כמו שאמרו חז"ל (אבות ב' ח') "ולא עם הארץ חסיד". כי עם הארץ חוטא במה שאינו יודע ואם נבער הוא מדעת משמע שעבר על מצוות תלמוד-תורה שהיא מן המצוות היותר חשובות. וכבר אמר מי שעילך להתחשב במאמרו, כי התפללה-מרצון, וכיוצא בהן, כמותן כמתנה, ומילוי החובות כמו כפרעון חוב, והגושא לא יאהה לקבל מתה-יד ולশמות חובו. והרי זה אחד הדברים שיש להבנים ממאמר התורה בתיאוריו יתעלה (דברים י' יז) "ולא יקח שוחד". ובגנות הטעה הגסה והמשגה הגדול — ההטעקות בדרך המוחdetת וונחתת הדרך הכללית למען השג את המטרת הרצiosa — אמר יתעלה בלשון נביאו (ישעיה ג'ח א' ב') "קרא בגרון אל חחש כשובר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאיהם ואותי יום ידרשו זדעת דרכי ייחפשו כגוי אשר צדקה עשה ומשפט אליהם לא עוב ישאלוני משפטין צדק קרובת אליהם ייחפשו". ובכן אם נושא אתה את נפשך למלעלת יהודית-סגולת ולהליכת ברוכי השם המוחdot, דרכי חסידי ישראל ובני הנביאים, אם שואף הנך לנבוגו בדרך שתיריצה לפני ה' יתעלה ויונוך להשיג את מטרתך כמו שנאמר (שבת קיד א') "הבא ליתר מיטיעין אותו" — עליך להתחיל בדרך הכללית והDİporsh ולקיים בשילמות ולא להfail דבר מכל מה שאתה חייב בו, ורק אחר כך תמחיל בדרך המוחdetת. ודע כי עשר שנות צום מוחך הסידות יתקפה לך בעוון אכילה אחת מן הגול או מן הגנבה, ולביישת (מל-בושים גסיט של) צמר מוחך פרישות רוב ימיך התקפה בעוון לבישת טלית המוחייבת ב齊צת בלי ציצית, וחוי פריש ומחבוד כהורם במשר שניים רבות יתקפה לך אם תשאיר בלא מזווה בית החיב בת. כי אלהים, רק אם לך הדבר בשוגן או באונס תוכל לקוות למחילה מה עלי העבר וسعد ושמירה מפני חטאות העתיד. וכן ריאנו

ומצואות עכודת הלב הן מציאות כלויות ויש בהן כיווע דירוג גדול, כי תחילתן משותפת לכל אדם וסופה הוא חילכתathy הדרוכם, הכללית והמיוחדת. ואילו המצוות המעשיות, כמו שביארנו לעיל, אין הבדלי דרגא בעשיותן.

ואשר לזרק המיוחדת הנה רחבים חתחומה עד מארך ורחוקים וזה מזוהה כרוחק מורה ממערב, ודרגות ההליכים בה רבות הן אפילו בדבר מצואה אחד ואפילו בפעם יחידה. בשל שלושה מהסידי ישראלי ששמרו שכט אחת. הראשון הושי על הדרך הכללית — שמירת השבת והימנעות מחילולה — דרך מיוחדת בחשבו על תכלית השבת ובהחובנו אל בריית העולם והתבוננות כללית (ובכרכו) כי השמים והארץ וכל צבאם נבראו בששת ימים ולא היה שם כל קדמון ראשון וולת הבורא יתעללה ויתגדל אשר נתן לנו את השבת. והשני דרכו המיוחדת היא בכך שהחובנו בדבר באורה מיוחד בינו, כלומר נתן דעתו על כל מה שתחשב הראשן ונוסף על כל החובנו בכלות-העולם ובכמה שניתן לו להבחין מתו פרטני, החל מטבור-הארץ וכלה בתיקפו של גלגל-השמי, והחובנו אל חכמת הבורא יתעללה בבריאות עולמו ופיריט בדעתו מה שנברא ביום הראשון וביום השני ובכל יום מששת הימים כמפורט בספר בראשית. והשלישי דרכו המיוחדת בכך שהחובנו בכלל מה שהחובנו בו והשני ונוסף על אלה העמיך חקר והגות עד שנענלה למלעת הקדושה האמיתית ושם בעשו על שהAIR לו בזיה-השכינה להגות בו ולהיווכת בגודלו מוחך גוזלות מעשו; ובמיון זה את רוממות הוקה השכלית והמצוותית בינו ובין קונו כמו שהיתה כוונת הבורא יתעלה בשמרות השבת, שנאמר (שמות ל"א י"ז) "ביני ובין בני ישראל אותן היא לעולם", וממעט בכל מה שמתיחס את הוקה זאת ולכן נמנע מאכילה ושתייה ביום השבת לבל יפסיקו מהוגו, ונמנע משיזה שאיננה ממיין העניין ואין צורך לומר משיחה בטלה; ובסתום דרכו השיג בפנימיותו יראת ה' ואהבת שמים וחשquet-אל-חי עד כדי כך שאיפלו אבר-גופו חוכמים את מונם איבנו מרגיש רעב בהיות נפשו מדושנת ממה שעלה בחלקה, כמו שאמר דור (תהלים ס"ג ו') "כמו חלב ודשן משבע נשפי"; ו��ולות מחדוקים על אונו והוא חפות בשערפי ולא ישמעם, ועיניו נפלות על חווונות של ממש וכמו טחו מראותם. ובזאת יגיע בדרכו המיוחדת אל מהזו חפזו ומשאת גפשו כמו שנאמר (ישעיה כ"ז ח') "לשם ולזכרן חאות נפש". אין ספק כי גדול ורב ההבדל בין דרך השלישי בשמרות השבת ובין דרך השני, וכן רב ההבדל בין דרך השני והראשון, ועל אחת כמה וכמה גדול ההבדל בין דרך השלישי והראשון. ועל פי המשל הזה תחכארנה שאר הדרוכם המיוחדות; כי אין דומה מי שלא השיג בורכו המיוחדות בעניין מאכלות אסורות אלא זאת בלבד שלא יביאו הבשר לדי גוטי והיין לדי שכין, למי שהגיע למדרגה שלעית גאמר (معنى נ"ד ב') "די קב חרבין מעורב שבת לערוב שבת". והוא הדין בשאר הדרוכם המיוחדות הנשכנות: חומרה של כל אחד מהן וחב והבדל בין ההליכים

המיוחדת הזאת הורינו כבר בפרקם הקודמים כשהערכנו על כוונת המורה וסודותיה והרחבנו את הדיבור על טעמייהם, וב歇ק הזה נשלים את גיאורם כמיטב הבנתנו וידיעתו.

ונאמר כי מי שאוכל מצה ונמנע מלאכול חמץ בחג המצאות, והיושב בסוכה ונוטל לולב בחג הסוכות, והמננע מעשיית מלאכה בשבת זיון הכהנורים ומעשיית מלאכת שבודה ביום טוב, והלבש ציצית ומגינה תפילין וממנע מAACות אסורות וביאות אסורות כמפורט בתורה ונמצא מקפיד על מצוות עשה שהוא חייב בהן ואינו עובר על ל"ת — הרי זה הולך בדרך הכללית המפורשת. ואמרנו "כללית" משום שששותפה היא לחשובי ישראל ולהמונייהם: כשם שאסורה מלאכה בשבת על כל ירושל וחיבטים והוא בישיבת סוכה בת�, כך אסורה מלאכה בשבת על כל ישראל וחיבטים הם בישיבת סוכה בת�, בין אלה שנסתלקו כבר מן העולם ובין הבאים אחריהם עד סוף כל הדורות. ואמרנו "מפורשת" לפי שמנגדה היא לכל אדם ולכל ייונש כל העבר עליה במזיד. ועוד נאמר כי מי שהבין את סוד יום השבת ותכליתו ומקיימו על ידי שהוגה וועסק ביום השבת בבריאות העולם ותחדשוונו ונונע דעתו על מעשי־בראשית ומתחבר אל הקדושה הפנימית,ומי שהבין סוד הציצית וווכר בלבישתה את מצוות הי להציגו מן השכחה שהיא שרויה בה ולא יתר אחורי לבנו ויתעלה למלעת הקדושה הפנימית האמיתית, כמו שנאמר (במדבר ט"ו מ') "ויהיתם קדשים לאלהיכם",ומי שמכין סוד מאכלות אסורות ומעטם גם בדברים מותרים ומסתפק במאועל ובהכרח, וכן מי שהבין סוד באות אסורות ומכלל לעילו לקיטים מה שהבין — הרי זה הולך בדרך הפנימית המיוחדת. ואמרנו "מיוחדת" כי זה היא מדרגה שלא כל שומר דת מגיע אליה, ואמרנו "פנימית" כי לא נזכר חיובת במפורש והעובר על הוררים האלה לא ייונש בידי אדם. ומזה רק יתברר לך כי אין במרבית הדרך הכללית הבדלי־דרוגה; כי אין דרגות־בניינים בין אוכל איסור ושאיינו אוכל איסור, בין מחלל שבת ושאיינו מחלל שבת, אלא כל אדם מיישראל או שתווא מקימים דרך כללית זו או שהוא חוטא בה. ואם קיים הבדל דרגא אין זה אלא במספר המצוות או במספר הפעמים שהוא עבר על אחת מצוות; כי יכול להיות שגיטים חוטאים בחתנהנות אחת ויש בינויהם הבדל־דרוגה ביחס במספר הפעמים: אין דומה עבירותו של מי שלא עשה ציצית על תליתו שהוא לבושה יומם, או מי שהתמיד בגילוח פיאותיו, לעבירותו של מי שלבש פעם בחיוו ללא ציצית. טלית החייבת במצוות או גילה פיאותיו פעם אחת ויחידה; ובכגון זה היה הבדל־דרוגה בדרך הכללית. והריגני אומר לך שברוב הדברים אין הבדל־דרוגה, כי מצוות יראה ומצוות אהבה

